

holde denne metode hemmelig, det er skattemyndighederne. Det var altså chefen for en bank, der altså ikke alene har været inde omkring Bornholmerbanken, men har været inde i en lang række af de krak, der har været: Sparekassen Sydjylland, DK Sparekassen, Frederiksberg Sparekasse, Hasle Bank og en række mindre sparekasser. I alt mindst en halv snes pengeinstitutter har Bikuben været inde i at redde på denne måde, så vi må gå ud fra, at de ved, hvad de taler om.

Det er da også mærkeligt, at mens bankkriser har kostet dyrt i de andre nordiske lande, ser det på papiret ud, som om den danske stat – indtil Varde Bank – var sluppet uden udgifter. I Finland tales om statsstøtte til nødlidende finansvirksomheder på i alt 56 mia. kr., i Norge tales om 20 mia. kr., i Sverige tales om 47 mia. kr. i statsstøtte fra 1987 til 1992. Enhver kan da se, at det er misvisende i mange gange Stavaklassen at hævde, at udgiften i Danmark har været 0 kr. i den periode.

På den baggrund er vi selvfølgelig glade for den undersøgelse, som regeringen nu vil igangsætte på foranledning – kan vi godt sige – af Enhedslisten. Hvad har de samfundsøkonomiske konsekvenser været af krakkene? Hvad er der tabt i skat? Hvad er det for skatteregler, der er anvendt, hvordan er der skiftet mellem de forskellige regler, og hvad kan der siges om baggrunden for de mange krak? Vi ved, at deltagelse i ejendomsspekulation har været et af de største problemer, men vi vil gerne have en mere dækkende oversigt over årsagerne.

Det er jo klart nok, at hr. Anders Fogh Rasmussen og hr. Thor Pedersen ikke kunne give garantier for, at der ikke var givet fiktive skattefradrag i den forrige regerings tid. Jeg fik ikke rigtig noget svar på, om de ville støtte en generel undersøgelse af den praksis, der har været anvendt i Danmark i forbindelse med redninger af finansvirksomheder, og om de på den baggrund vil være med til at tage en drøftelse her i Folketinget af det politiske ansvar for den anvendte praksis, en praksis, der ulovligt – eller måske lovligt – har kostet skatteyderne et milliardbeløb uden offentlig indsigt, uden Folketingets kontrol.

Vi ønsker efter denne undersøgelse at få en debat i foråret om, hvordan vi i det hele taget kan ændre indretningen af finanssektoren. Der er jo ikke kun tale om krak. Efter vores opfattelse har pengeinstitutterne i Danmark i årevis udøvet systematisk samfundsskadelig virksom-

hed. Hver gang en regering har stoppet et skattehul, har bankerne straks konstrueret et nyt. Vi ved, hvordan bankerne ved selskabstømminger aktivt har medvirket til milliardtab for statskassen. Vi ved, at når vi som Folketing og som samfund diskuterer, hvordan vi sikrer, at der finder en udvikling sted ude i randområderne, i landområderne, i udkantsområderne, så siger banker og kreditforeninger jo dagen efter stop for lån til noget som helst.

Vi ved, at når der er økologiske projekter, der har brug for at få belånt et energirigtigt hus, så siger kreditinstitutionerne: Nej, det kan vi desværre ikke låne penge ud til.

Det er derfor, vi siger, at den konkrete sag her er interessant, men det er nok så interessant at kigge på hele finanssektoren, for der er brug for et alternativ. Det er skandaløst, vil vi også godt benytte anledningen til at sige i dag, at det eneste alternativ, der var til de private pengeinstitutter, var GiroBank, og så har dette Folketing mishandlet og privatiseret den, så den nu ikke er til at kende fra de øvrige banker. Der er brug for et alternativ, og det vil vi også stille forslag om her i Tinget.

Så lige til sidst om dagsordener: Jeg forstår fuldt ud, at VKZ – og især V og K – ønsker et dagsordensforslag vedtaget i dag, der kan afslutte denne debat og stoppe for yderligere undersøgelser og granskninger. Det er oplagt, at man på den måde ønsker at undgå, at der bliver rodet i V's og K's eget ansvar i disse sager, og det er sådan set for os kun yderligere en god grund til at afvise VKZ' standret.

Peter Duetoft (CD):

Det er i dag en af de dage, hvor Folketinget behandler en blanding af historieforskning, politisk kamp og søgen efter retfærdighed. Det er jo altid spændende, når de tre ting går op i en højere enhed, selv om jeg nok må sige, at jeg synes, debatten også har handlet lidt meget om pindehuggeri, hvilket også har afspejlet sig i en mængde af korte bemærkninger med den ene påstand efter den anden, og det er måske ikke helt rimeligt i en sag som denne her.

Der er vel tre spørgsmål, man kan stille. Det første er: Skal ministeren drages til ansvar for beslutningen om natten den 23. august 1993? Andet spørgsmål: Da ministeren efter eget udsagn hørte alarmklokkerne ringe den 28. oktober, handlede han så? Og det tredje spørgsmål: Burde alarmklokkerne have ringet før? Det er vel i realiteten de tre spørgsmål, som skal debatteres i dag.